

*Când iubirea
îmi iese în cale*

Lori Copeland

— ❁ AUTOARE DE SUCCES ❁ —

Oradea
2021

Originally published in English under the title: *When Love Comes My Way*
Copyright © 1990/2012 by Copeland, Inc.
Published by Harvest House Publishers,
Eugene, Oregon 97402, U.S.A.
www.harvesthousepublishers.com

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2021 Life Publishers International
Springfield, Missouri, U.S.A.
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor
Tel. 0359 177 636; 0771 746 787
E-mail: edituralife@gmail.com, website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Moldovan*
Editarea: *Narcisa Țiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Copeland, Lori

Când iubirea îmi iese în cale / Lori Copeland – Oradea : Life Publishers,
2021

ISBN 978-606-8915-22-7

821.111

Romanian Edition.
Printed in Romania.

Pentru Sharon Kissiah Holmes, te iubesc, copilă.

*Pentru familia mea de la Harvest House,
mai ales Kim Moore,
care îmi dezvoltă poveștile.*

*Pentru toți pădurarii de demult,
toți cei cu numele Jack, André, Shot,
Jim, Herb și Ray care au replantat pini pentru ca, astfel,
copiii și nepoții mei să se poată bucura de bunătatea lui Dumnezeu.*

MULȚUMIRI

Scriitorii depind de documentarea pe care o realizează fie citind, fie prin propria experiență, așa că doresc să fac cunoscute patru surse pe care m-am bazat în crearea cadrului pentru cartea *Când iubirea îmi iese în cale*:

- *Incredible Seney* (Incredibilul Seney), de Lewis C. Reimann
- *The Story of Logging the White Pine in the Saginaw Valley* (Povestea tăierii pinului alb din Valea Saginaw), de Irene M. Foehl și Harold M. Hargreaves
- *Memories of the Minor Lumber Camps* (Amintiri din taberele de cherestegii), de Carl B.J. Minor
- *When Pine Was King* (Când pinul era rege), de Lewis C. Reimann

Atunci când scriam cartea, am stat o vreme împreună cu soțul meu în frumoasa Peninsulă Upper din Michigan, am vizitat fostele orașe ale tăietorilor de lemne și m-am documentat despre felul de viață al cherestegiilor din anii 1800. Am venit de acolo cu sentimente noi de respect și recunoștință pentru curajul acelor oameni.

1

MICHIGAN

IARNA ANULUI 1873

Ușa din fața biroului se deschise larg, iar maestrul taberei Wakefield Cherestea, Jake „Șefu” Lannigan ieși afară. Soarele se revărsa peste tabără, dar reușea prea puțin să încâlzească aerul tăios al iernii din Michigan.

Îndreptându-se spre nord, el o luă cu pași mari pe trotuarul făcut din scânduri. Fierarul își lăsă ciocanul în față, pe nicovală, și se ridică iute în picioare.

– 'Neața, Șefu'! Ai vreme de o cană de cafea?

– Nu tocmai acum.

Refuzul lui Jake a fost mai aspru decât voise, dar omul avea mintea la alte lucruri. Tess Wakefield, femeia aceea îi captase toată atenția. O fierbințeleală îi urca pe grumaz, în timp ce mergea spre magazinul taberei. Ce zi nenorocită când Rutherford Wakefield își lăsase nesăbuit imperiul uriaș de exploatare a lemnului pe mâinile unei făpturi necoapte, îndărătnice și răsfățate! Dar tocmai aceasta făcuse bătrânul. Lăsase Wakefield Cherestea și tot ce deținea nepoatei sale, Tess.

Zornăitul familiar de harnașamente răsuna în aerul pișcător, în timp ce căruțele intrau în tabără pline de bărbații care căutau de muncă. Jake traversă strada aglomerată fără a lua seama la forfotă. Începuse un sezon nou la cherestea și odată cu el și măcelăritul nemilos al pinilor albi. Jake știa că jumătate dintre cei nou-veniți acolo în ziua aceea nu aveau habar în ce se băgau.

În vară, cei mai mulți se vor duce în altă parte, până la sezonul următor de tăieri. Lăcomia îi dădea dureri de cap. *Gazeta*, un ghid

cunoscut din Michigan, dăduse vestea că șiruri întregi de pin alb, crescute pe lângă râurile Penobscot și Kennebec din Maine erau rase de pe fața pământului și că cheresteaua uscată era la mare căutare.

Hărți cu târâmurile misterioase din apus erau trecute din mână în mână pentru a încuraja temerarii să își încerce norocul. Un acru putea fi cumpărat cu șaiszeci de cenți, până la un dolar și douăzeci și cinci de cenți. Pinul alb se căuta ca aurul pentru case, hambare, adăposturi, căruțe, garduri, poduri, pensiuni, prăvălii, nave cu aburi, legături de cale ferată și postamente. Aveau să se facă averi din lemn și mulți oportuniști profitau de ocazia aceea neașteptată.

Jake ajunsese pe terasa magazinului lui Menson și deschise ușa. Aruncă o privire în jur, căutându-l pe André Montague. Franțuzul zdravăn nu era doar un cherestegiu bun, dar avea și multe alte atribuții prin tabără, între care și aceea de contabil și de prieten la cataramă al lui Jake. Omul nu era în tură, dar Jake simțea nevoia să stea de vorbă cu el.

Îl zări pe André fumând trabuc la o masă ce era trasă lângă soba burtoasă și jucând poker cu alți trei bărbați. Jake închise ușa și pătrunse în căldura clădirii. André ridică ochii din cărți și înălță o sprânceană neagră, în așteptarea unui răspuns din partea Șefului.

– Ei bine?

– Ea are să vândă.

André ridică din umeri și lăsă ochii în cărți.

– Asta nu mă miră.

Trăgând aer cu putere în piept, Jake încercă să spună în sinea lui că nu îi mai păsa ce făcea Tess cu afacerea. El făcuse tot ce îi stătea în putință. Pământul era al ei și putea dispune de el după cum poftea. În afară de a renunța la tot, el nu avea altă alegere decât să accepte hotărârea ei, dar nu exista nicio regulă care să spună că trebuia să îi mai și placă.

Strecură mâna pe sub jachetă și scoase un ghemotoc de hârtie mototolită. Mânia i se aprinse iar, când își aminti cât timp cheltuise corespondând cu Tess în ultimele luni, în încercarea de a o lămuri să replanteze pădurile și să nu vândă pământurile împădurite ale

bunicului ei. Terenurile împădurite care erau ale „ei”, corectă el, însă gândul acesta tot îi lăsa un gust amar în gură.

Cu un gest scurt din încheietura mâinii, deschise nervos prima scrisoare.

Stimate domn Lannigan,

Of, of, mă tot gândesc că sumă în plus pe care ai propus-o pentru plantarea puieților pare destul de mare. N-ai putea să reduci cumpărarea puieților la jumătate și să îi plantezi mult mai târziu?

Conduci o afacere, nu o societate caritabilă. Deși plantarea copăcicilor pare a fi o cauză nobilă, trebuie să scoatem profit ori să vindem. De curând, am cumpărat un butic de pălării aici, în Philadelphia, un vis care mi-a fost dintotdeauna aproape inimii, așa că e neapărat nevoie să reducem pierderile în partea ta, nu crezi?

Cu gânduri sincere,

Duduia Tess Wakefield

Jake deschise ușița din fontă a sobei mici și azvârli scrisoarea înăuntru. Cu o doză bună de satisfacție, privi cum pergamentul fin și scrisul de mână îngrijit se răsuci pentru o clipă, apoi se făcu cenușă.

Asociație caritabilă? Ea cuteza să numească plantarea copacilor un „act caritabil”? Cuvintele acestea îl rodeau. Jake Lannigan nu ceruse milă nimănui în viața lui. Replantarea pădurilor nu era o misiune filantropică. Era un lucru de care era nevoie, pur și simplu. Știa că, dacă pământul nu își recăpăta viața cât de curând, avea să vină vremea când natura va refuza să își împlinească menirea.

Iar el îi scrisese despre acestea lui Tess Wakefield cu trei prilejuri diferite. Și ce primise drept răspuns?

Vorbe goale. Vorbe goale, lipsite de miez!

Închise ușița sobiței trântind-o și apoi îndreptă scrisoarea a doua.

D-le Lannigan,

Ce plăcere – chiar neașteptată – să am din nou vești de la dumneata. Buticul meu cel nou chiar face valuri în Philadelphia! Toată lumea vorbește despre creațiile mele încântătoare. Replantarea pe care mi-o tot propui va trebui să aștepte decarece, ca să înțelegi, am nevoie să strâng bani pentru a-mi crește afacerea înfloritoare și a deschide magazine noi. Pur și simplu, trebuie să import frumoasa dantelă franceză și mătasea scumpă din China, care, după cum trebuie să știi, e chiar la modă pentru pălăriile doamnelor.

Tess Wakefield

Jake deschise iar ușa sobei cu o smucitură și azvârli misiva în flăcările lacome. Își roti privirea arzătoare prin cameră. Magazinul acesta era locul unde locuitorii taberei se adunau pentru a socializa. Femeile își cumpărau lucruri, iar bărbații jucau cărți și depănuau povești despre munca la chereștea. Aici erau oameni care își dedicaseră sângele și sudoarea afacerii Wakefield Chereștea.

Acum dudua Wakefield voia să le distrugă viitorul pentru niște dantelă franceză? Câtă nechibzuință din partea lui! De ce ar trebui să conteze generațiile viitoare în timp ce mâna aceea de femeie era cu gândul numai la pălării? Fiecare doamnă trebuia să aibă pur și simplu pălării făcute din dantelă și mătase chinezească!

Deschise mânios a treia scrisoare pe care o primise în dimineața aceea.

D-le Lannigan,

Cererea dumitale de a mai aștepta un timp e foarte convingătoare, doar că magazinul meu înfloreste pur și simplu, în vreme ce Wakefield Chereștea nu e în momentul de față decât o pierdere continuă de bani pentru mine. Chiar dacă ai stăruit că afacerea bunicului va scoate profit la sfârșitul sezonului, cred că logodnicul meu are dreptate. Ar trebui să reduc pierderile și să reinvestesc în ceva mai profitabil.

Acestea fiind zise, îți scriu să te informez că vând afacerea cu lemn demnului Sven Templeton. Vei ajunge în curând să semnez hârtiile și să închei socotelile cu dumneata. Sunt convinsă că mă vei susține, ca toată această trecere să fie fără peripeții pentru toți cei implicați.

T. Wakefield

Cu fiecare scrisoare, femeia devenise tot mai zgârcită la vorbe. Ar fi trebuit să își fi dat seama ce va urma. Mototoli în pumn foaia de hârtie și îi făcu vânt în foc. Cu un ghiont, el închise ușa din metal cu călcâiul cizmei, iar zdrăngănitul mânios se făcu auzit prin tot magazinul.

Sven Templeton, adversarul cel mai lipsit de scrupule din industria lemnului! Gheșefarul acela nemilos avea să grăbească distrugerea. Nu avea să mai rămână vreun pin replantat. Era limpede că lui Tess Wakefield nu îi păsa câtuși de puțin de altcineva, în afară de propria persoană. Nu era decât o ștrengăriță egoistă, încăpățânată și răsfățată.

Iar Talbot Wellington-Kent, fabricantul de trăsuri cu vorbă pretențioasă și sprânceana ridicată, cu care era logodită în vederea măritişului, îi spusese că trebuia să vândă? De unde să știe bărbatul acela te miri ce lucru legat de afacerea cu cherestea, din vreme ce el pesemne nici nu părăsise vreodată orașul Philadelphia?

Jake mârâi pe jumătate în barbă, scârbit. André ridică privirea de la mâna lui de cărți.

– Nu doar că duduia Wakefield vinde afacerea, vine și în vizită.

– Așa? André zâmbi cu toată gura și puse „o mână plină” pe masă. Ești foarte supărăcios în dimineața asta, Șefu’.

Jake se făcu surd la gluma șugubeață.

– Și când are să sosească micuța noastră floare de la răsărit? întrebă André în timp ce făcea cărțile.

Ridicând iar o sprânceană lui Jake, el începu să dea o mână nouă.

– Micuța floare n-a dat de știre.

– Poate c-ar trebui să facem oareșicare petrecere de bun-venit pentru ea, sugeră franțuzul.

– Dă-i drumul și pune-o la cale, André, dar să nu te aștepți să vin.

Două pisici mari începură să dea fuga prin magazin hârjonindu-se. Miorlăind și stropșindu-se una la alta, pisicile săreau de pe rafturi, făcând să cadă cu hărmălaie conservele pe podea.

– Iar se bat! Să scoată careva pisicile acelea afară! strigă Henry Menson, apoi se aplecă mai mult la lumină, îngustând ochii la o bucată de hârțoagă. Încerc să deslușesc scrisul de mână al lui Florabelle Melton, ca să pot lua ce are pe lista cu de-ale gurii. Stropșitele astea nu m-ajută.

Când târcata cea mare trecu în goană pe alături și Jake întinse mâna să o prindă, felina cealaltă nu era departe. Sări drept în butoiul cu făină, scoțând un nor mare de pulbere albă. Pisica pe care Jake o ținea sâsâia și scotea ghearele la el, în timp ce acesta încerca ușurel să o liniștească.

– Să m-ajute careva, rogu-vă, să stăpânesc animalu' ăsta! Henry tăie cu mâna prin norul de făină din aer. Asta-i a doua mizerie pe care o am de strâns pe săptămâna asta. De n-ar ține șoarecii afară, le-aș pune în magazia cu dulciuri.

Scaunele se auzeau râcâind pe podeaua de lemn. Se iscă o zarvă de nedescris când bărbații se grăbiră să prindă dungatele în alb și negru ce țâșneau sălbatic prin magazin. Jake nu își putea stăpâni zâmbetul gândindu-se la cele două vietăți sâcâitoare care, în toiul uneia din zburdălniciile lor, săreau pe capetele bărbaților adormiți.

Se deschise ușa și, în nebunia cea mai mare, intră Bernice Trunksmore. Era ultima persoană pe care Jake ar fi vrut să o vadă în clipa aceea. Cineva îi puse în brațe pisica cealaltă care se sucea și se răsucea, iar el se îndreptă spre partea de dinainte a magazinului, trecu pe lângă Bernice și le dădu drumul.

Femeia înaltă și voinică ținea locul ultimei învățătoare care plecase pe nepusă masă, cu o lună în urmă, fără să își mai ia lucrurile personale. Bernice renunțase la catedră cu câțiva ani în

urmă și declarase că nu voia să mai facă lucrul acesta vreodată. Și, totuși, de fiecare dată când era nevoie de ea pentru o vreme, deși deloc bucuroasă, ea își relua misiunea, iar Jake aprecia lucrul acesta.

Dar, în clipa aceea, el știa că nu era bucuroasă că întârziase în a găsi o înlocuitoare pentru ultima femeie. Bernice apărură și își făcură drum spre el precum un vapor pe furtună, iar el se întări pentru inevitabila biciuire verbală.

– Ai vreo veste despre învățătoarea cea nouă?

– Acum, Bernice, să ne așe...

– Nu mă lua cu „acum Bernice”, Jake Lannigan! Când sosește Fedelia Yardley?

– În curând.

Ea îngustă ochii.

– În curând? Luni? De luni într-o săptămână? De marți în două săptămâni? Și „ce” ați făcut, haimanalelor, cu bietele pisici?

Făina încă plutea în aer. El avea să regrete gogoșa pe care avea să i-o spună, dar îi făcea o plăcere deosebită să o ia peste picior.

– Le-am prins agățători de cozi ca să vedem ce-or face.

Bernice scotoci prin poșetă și scoase o batistă.

– Nu-i „de mirare” că toți copiii orașelului ăsta sunt niște neastâmpărați!

Jake schimbă o privire amuzată cu André și încercă să își ascundă zâmbetul. Bernice reveni repede la subiectul care era limpede de cea mai mare însemnătate în mintea ei.

– Și când sosește duduia Yardley?

– Nu pot zice. Cum iarna vine atât de devreme anul ăsta, e greu de știut dinainte când va merge trenul și când nu.

– E treaba ta să zici. Ești incapabil să-ți faci treaba?

– Știu că face parte din munca mea, numai că...

– Nu vreau scuze! i-o trânti ea. Vreau să plec! E limpede, Jacob Lannigan?

– Bernice. Jake își stăpâni indignarea. Nu îi plăcea să i se vorbească de parcă era un puști încăpățânat. Am aranjat să avem o învățătoare nouă, dar va trebui să ai răbdare până ajunge aici.

– Prostii. Am fost răbdătoare cât mi-a fost în putință. Gata cu distracția. Bine ar fi să fie o învățătoare aici luni dimineață sau o să dai de bucluc!

– Acum, Bernice...

– Încetează cu „Acum, Bernice”...

Jake se uită iar la André, dar după zâmbetul prietenului său, de catâr care mănâncă iarbă verde, știu că nu îi va fi de niciun ajutor.

– Luni?

Nu îi venea a crede că femeia tocmai îi dăduse un ultimatum. Cei din tabără aveau nevoie de ea să predea copiilor până la sosirea duduii Yardley. El trebuia să o liniștească, dar se îndoia că orice ar spune va face să se întâmple minunea. Trase o gură bună de aer, apoi îi dădu drumul încet.

– După cum ți-am spus, regret, dar nu știu ziua când va sosi duduia Yardley. În scrisoare îmi transmitea că va fi aici într-o lună. Suntem la mijlocul lunii, așa că nu mai poate întârzia mult.

El privea la femeie în timp ce aceasta trăgea de șnururile bonetei, de parcă îi erau dușmani, iar ochii ei albaștri, tăioși, îl țintuiau pe loc.

– Eu te previn pe cinstite. Bine ar fi să vină.

Din vreme ce Jake își prețuia viața, el își înfrână pornirea de a întinde gura până la urechi. De ce oare, deodată, el vedea situația ca fiind una amuzantă?

– Te supără iar copiii?

Știu ce îl aștepta când văzu culoarea aprinsă ce se întindea în sus, pe gâtul bătrânei învățătoare. Apoi ea răbufni precum o încărcătură de dinamită.

– Nu-s decât niște derbedei prost-crescuți! Ea veni mai aproape și își flutură un deget pe sub nasul lui Jake. Nu vor să — ascultă la mine — după ce se termină luna, „nu” voi mai petrece nici măcar o zi în plus în clasă cu împielitații aceia, m-auzi? Dacă duduia Yardley nu e aici până atunci — sfârșitul „acestei” luni — zise ea apăsător, școala se va închide. Vorbesc clar?

– Da, doamnă. Clar și limpede.

– Asta-i în mai puțin de două săptămâni.

– Da, doamnă. Știu asta.

– Atunci bine ai face să te pui pe treabă.

Convinsă din câte se părea că el înțelesese pe deplin urgența problemei, Bernice se suci pe călcâie și o luă cu pași apăsați spre ușă.

– La sfârșitul lunii, strigă ea peste umăr. Nicio zi în plus!

Ea trânti ușa în urma sa. Henry ridică ochii din podeaua pe care o mătura și se încruntă.

– Mi-a zgâlțâit toate borcanele de pe rafturi. Femeia aceea e iute din fire, Jake. Chiar și așa, dacă își duce la capăt amenințarea, mica mea Modeen va rămâne iar fără învățătoare.

Jake dădu din cap, știind că avea de înfruntat o problemă. Bernice ar fi cea de-a opta învățătoare care urma să se retragă în tot atâtea luni și devenea o misiune aproape imposibilă să găsească pe cineva pentru post. Niciuna dintre femeile din tabără nu era calificată pentru predare. Și, chiar dacă ar fi fost, nu ar vrea slujba.

– Pare că vorbește serios de data asta, zise Henry tulburat.

Jake se întoarse să își încălzească mâinile la sobă. În general, erau puțini chereștegii care alegeau să își țină soțiile ori familiile în izolarea unei tabere de exploatare a lemnului, însă Wakefield era o afacere mare, mult mai mare decât majoritatea. Pe lângă lemnul pe care îl administra, Jake îngrijea șaisprezece cămine și avea nouă copii de educat.

Dacă cei cinci băieți și cele patru fete s-ar fi purtat ca niște copii normali, lucrul acesta i-ar fi făcut misiunea considerabil mai ușoară. Cu toții aveau părinți cumsecade, care munceau din greu, iar ei erau copii cu o purtare bună — mai puțin la școală. Nu înțelesese niciodată de ce erau niște ticăloși nesuferiți cu învățătoarea.

– E supărată numai din pricină că micul Pud Wilkerson a vârat un sconcs în clasă, zise Jake, nădăjduind ca acesta să fie unicul motiv din pricina căruia femeia era furioasă.

André își trecu mâna pe sub nas.

– I-a trebuit o săptămână întreagă să scape de duhoare.

– Asta i-a trebuit, răspunse Henry. E prea severă cu mititeii aceia.